

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V.N.G. , narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupený: Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o nedatované žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2019 č.j. OAM-212/LE-BA04-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 15219 vedený u Raiffeisenbank a.s.

O d ů v o d n ě n í :

1. **Včasnou nedatovanou žalobou** podanou k poštovní přepravě dne 17.4.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2019 č.j. OAM-212/LE-BA04-BA04-PS-2019, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 12.7.2019. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o *ustanovení zástupce*, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 18.4.2019 č.j. 17 A 79/2019-17, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem shora uvedeného advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského.
2. **V podané žalobě** k výzvě soudu doplněné dne 13.5.2019 žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Současně odkázal na článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, již je správní orgán povinen se při posuzování řídit. Žalobce rovněž zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, **jakož i do zákona o azylu** byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28.3.2012, č.j. 3 As 30/2011 - 57. Např. v rozsudku ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011-51, *tak NSS shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí*. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný fakticky pouze stručně odkázal na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by vyhodnotil charakter porušení právních předpisů, neboť žalobce se bezpochyby dopustil porušení povinností nikoliv zásadního charakteru, jež v žádném případě nebylo možné považovat za **protiprávní jednání, které by mohlo představovat závažné porušení veřejného pořádku**. Následně žalobce připustil, že skutečně podal žádost o mezinárodní ochranu v reakci na své zajištění, avšak v případě jeho osoby, která se nikdy neprotivila jakémukoliv správnímu rozhodnutí a nedopustila se protiprávního jednání představujícího zásadní porušení veřejného pořádku, **nebylo vhodné pouze z jeho nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států Evropské unie (dále jen EU) vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření**. V neposlední řadě žalobce namítal, že v daném případě, kdy byl již obeznámen se svou situací, by jeho vycestování do jiného státu mělo za následek zkrácení jeho legálního pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**), kde hodlá využít institut azylu, aby se nemusel vracet do země původu, kde mu hrozí újma, nepovažuje rozhodnutí o zajištění za důvodné, když žalovaný i přes všechno nezvolil mírnější prostředek v podobě zvláštních opatření. Žalobce proto požádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a z důvodu urychlení řízení nežádal o nařízení ústního jednání.
3. **Napadeným rozhodnutím** ze dne 27.3.2019 č.j. OAM-212/LE-BA04-BA04-PS-2019 bylo rozhodnuto ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu o zajištění žalobce v ZZC a doba zajištění byla stanovena ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona do

12.7.2019. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že žalobce byl dne 19.3.2019 zadržen po překročení hranice z ČR do Německa hlídkou německé policie a ke kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, který by ho opravňoval k pobytu na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu byl zadržen a na základě readmisní dohody vrácen na území ČR. Následnou lustrací OPKPE Ústecký kraj bylo zjištěno, že žalobci nebylo vydáno vízum ani povolení k pobytu, které by ho opravňovalo k pobytu na území ČR. Bylo tedy zjištěno, že pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv povolení k pobytu. Přičemž následně do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 20.3.2019 mimo jiné potvrdil údaje o své totožnosti, státní příslušnosti a prohlásil, že je zdravý. Z Vietnamu odcestoval někdy v roce 2015 nebo 2016 v úkrytu lodi se svým cestovním pasem, který ale ve Španělsku ztratil, cestu mu zprostředkovali převaděči a dále se k cestě z Vietnamu odmítl vyjadřovat. Jeho cílem bylo Německo, konkrétně Mnichov, kde si chtěl najít práci. Po příjezdu do Španělska pracoval necelé dva roky jako zedník na černo, poté odjel do Německa, kde strávil asi jeden rok a taktéž tam pracoval na černo jako zedník. Následně už pro něj práce v Německu nebyla, vydal se proto do ČR, ale tady práci nesehnal. Proto se rozhodl dne 19.3.2019 vydat zpět do Německa. Sdělil, že v ČR strávil asi měsíc, neboť přijel někdy v únoru 2019, přespával na nádraží. Prohlásil, že nikdy v žádné zemi o azyl nežádal a nevěděl, že k pobytu na území schengenského prostoru je zapotřebí platného cestovního dokladu a povolení k pobytu. Dodal, že chce v ČR požádat o azyl a pokud jej zde získá, nechce se do Vietnamu vracet. Uvedl, že jeho případné správní vyhoštění bude mít dopad na jeho soukromý a rodinný život, protože ve Vietnamu nemá práci a peníze. Ke své rodině uvedl, že v ČR nikoho nemá, ve Španělsku má tetu a ve Francii strýce, ale s nimi už nebyl dlouho v kontaktu. Naopak rodinu má ve Vietnamu, kde žije se svými rodiči a dalšími 8 sourozenci a má je rád, stejně jako Vietnam. Ke vztahu na území ČR sdělil, že zde nemá žádné vazby. Ve Vietnamu má dle jeho slov zázemí a v oblasti, kde žije, je bezpečno; ve Vietnamu nic nehrozí a nic mu nebrání v návratu. Žalobce byl proto dne 21.3.2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění, neboť svým jednáním porušuje právní předpisy ČR i EU, když svévolně neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a když následně neoprávněně pokračoval na území Německa. Z dosavadního jednání bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění žalobce zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti. Posléze dne 24.3.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 22.5.2019** vyjádřil svůj nesouhlas s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám uvedeným v žalobě vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní

vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Následně opět uvedl skutečnosti, z nichž při vydání rozhodnutí vycházel a doplnil je související judikaturou, jež podporuje závěry učiněné žalovaným v napadeném rozhodnutí. Na samý závěr se žalovaný vyjádřil k námitce nevyužití ust. § 47 zákona o azylu, kdy uvedl, že pro použití zvláštních opatření neshledal důvod, jak již ostatně podrobně rozepsal v napadeném rozhodnutí. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 27.3.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 22.5.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 27.3.2019 žalobci předáno dne 28.3.2019.
6. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní** (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (**§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.**).
7. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že **žaloba není důvodná**.
9. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
10. Dle **§ 47 odst. 2 zákona o azylu** „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.

11. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
12. Předně soud uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.*
13. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 téhož ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
14. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v ZZC a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26.6.2013.

15. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 19.3.2019 byl zadržen po překročení hranice z ČR do Německa hlídkou německé policie a ke kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, který by ho opravňoval k pobytu na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu byl zadržen a na základě readmisní dohody vrácen na území ČR. Následnou lustrací OPKPE Ústecký kraj bylo zjištěno, že žalobci nebylo vydáno vízum ani povolení k pobytu, které by ho opravňovalo k pobytu na území ČR. Bylo tedy zjištěno, že pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv povolení k pobytu. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 20.3.2019 mimo jiné. potvrdil údaje o své totožnosti, státní příslušnosti a prohlásil, že je zdrav. Zároveň popsal, že z Vietnamu odcestoval v úkrytu lodi se svým cestovním pasem, který ale ve Španělsku ztratil. Pokračoval, že vycestoval někdy v roce 2015 nebo 2016 a dále se k cestě z Vietnamu zprostředkovanou převaděči odmítl vyjadřovat. Jeho cílem bylo Německo, konkrétně Mnichov, kde si chtěl najít práci. Po příjezdu do Španělska tam pracoval jako zedník na černo necelé dva roky, poté odjel do Německa, kde strávil asi jeden rok a taktéž tam pracoval na černo jako zedník. Následně už pro něj práce v Německu nebyla, vydal se proto do ČR, ale tady práci nesehnal. Proto se rozhodl dne 19.3.2019 vydat zpět do Německa. Sdělil, že v ČR strávil asi měsíc, neboť přijel někdy v únoru 2019, a přespával na nádraží. Prohlásil, že nikdy v žádné zemi o azyl nežádal a nevěděl, že k pobytu na území schengenského prostoru je zapotřebí platného cestovního dokladu a povolení k pobytu. Dodal, že chce v ČR požádat o azyl a že pokud jej zde získá, nechce se do Vietnamu vracet. Uvedl, že jeho případné správní vyhoštění bude mít dopad na jeho soukromý a rodinný život, protože ve Vietnamu nemá práci a peníze. Ke své rodině uvedl, že v ČR nikoho nemá, ve Španělsku má tetu a ve Francii strýce, ale s nimi už nebyl dlouho v kontaktu. Naopak rodinu má ve Vietnamu, kde žije se svými rodiči a dalšími 8 sourozenci a má je rád, stejně jako Vietnam. Ke vztahu na území ČR sdělil, že zde nemá žádné vazby. Ve Vietnamu má dle jeho slov zázemí a v oblasti, kde žije, je bezpečno. Prohlásil, že mu ve Vietnamu nic nehrozí a že mu nic nebrání v návratu. S ohledem na výše uvedené bylo konstatováno, že žalobce byl dne 21.3.2019 zajištěn, neboť svým jednáním porušuje právní předpisy ČR i EU, když svévolně neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a když následně neoprávněně pokračoval na území Německa. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 21.3.2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti.
16. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy (24.3.2019), kdy byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění.
17. Ze shora uvedených důvodu by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR i dalších členských států EU, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Své zákonné

povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a EU zcela ignoroval a na výše za tímto účelem využil služeb převaděčů. Žalovaný tedy správně dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států EU, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.

18. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR a přinejmenším dalších dvou členských států EU (Německo, Španělsko), ale také jednal zcela účelově (kdy využil služeb převaděčů). Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR a dalších členských států EU, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
19. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).
22. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 13.5.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a*

*příprava zastoupení, doplnění žaloby) a dvěma paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s) a to ve výši 1.428,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. 9504399001/5500 pod VS: 15219 (*výrok III. rozsudku*).*

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 5. června 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně